

Savra Savra Hatta Nasr!

2 Suriye'de Halk Devrimi

4 Tır Şoförleri Eylemde

8 ODTÜ Rant Yolu Nedir?

9 Suriye'de Halk Sokaklarda

10 Almanya'da AfD'nin Yükselişi

Gözlerimizin önünde bir dünya sisteminin son demleri yaşanıyor. Dikiş tutmaz bir çöküştür bu. Bugün Suriye, yarın bir başka yer. Hiçbir plan, hiçbir uzlaşma durduramaz bu çöküşü. İnanmayan Yemen'deki "terlikli savaşçılar"ın dünyanın en modern silahlarını nasıl paçavraya dönüştürdüğüne baksın!

Devamı 2. sayfada...

Savra Savra Hatta Nasr!

Manşet

Hala sanıyorlar ki "dünyanın efendileri" buyurdu mu, her şey süt liman olur. Onların masa başı planlarına eksiksiz herkes riayet eder.

Dünyayı burjuvazinin sarı gözlükleriyle izlemeye alışkın olanlar için her olay, her gelişme, şu ya da bu şekilde bir "karara bağlanmış", her tekil olgu, mutlaka emperyalistlerin iradesi ve isteğiyle olmuştur. Ve olmuşsa, her şey bitmiştir. Uğraşmak, didinmek, başka şeyler beklemek beyhudedir. Geriye bir tek, o "efendiler"in çizdiği ana sınırla içinde, onların bahşettiği araçlarla, artık seçim mi olur, meclis mi olur, her ne türden araç varsa, onlara dayanarak "siyaset yapmak" kalır.

Oysa yaşam, gerçek yaşam, asla bu yolu izlemez. Restorasyon döneminin tarihçilerinden beri biliniyor ki tarih, sınıflar savaşı tarihidir. Her şey karşıt sınıfların toplumun hemen tüm cephelerinde yürüttüğü, yürütmek zorunda kaldığı zorlu savaşımmlarla biçimlenir. Kimse kimseye bir şey bahşetmez. Herhangi bir tarafın masa başındaki planı, kendiliğinden gerçekliğe dönüşmez. Sahada, şiddetli mücadelelerle, savaşlarla görece kalıcı veya geçici sonuçlar şekillenir.

Bakin emperyalist-siyonist odakların "gelecek tahayyüllerine"!.. Filistin, Lübnan, Suriye, derken İran... Art arda zaferler olacaktı hepsi. Karşı konulmaz emperyalist-siyonist güç merkezlerine kafa tutulamayacağı ortaya çıkacaktı! Böyle düşündü sermayenin o dehşetli gücüne ve yenilmezliğine iman edenler. Art arda düşüverdi kaleler. Suriye, bizzat Suriye burjuvalarının istekleri doğrultusunda Baas içindeki ihanet şebekesi üzerinden bir çırpıda teslim alındı. Yetmedi, aynı senaryo bizzat SDG içinde uygulandı. Göz açıp kapayıncaya kadar Rojava tasfiye edildi. Artık Suriye dikensiz gül bahçesiydi.

Ve İran'a amansız saldırılar başladı. Ama İran'da emperyalist-siyonist cephenin hiç beklemediği direniş, bütün hesapları altüst etmeye yetti. Bütün aczleri ortaya çıkıverdi.

Sonra... bir de baktık ki "dikensiz gül bahçesi" Suriye, Şam'da saraya taşıdıkları dinci-faşist çeteler için tam bir cehenneme dönüşüyor. Halk yığınları bir anda ana ulaşım yollarını kapatıyor. Her yer alev alev! Muazzam bir patlama, korku duvarlarının paramparça edilmesi, sokaklara dökülen öfke seli... Ve "bu daha başlangıç"! Bugün durulsa yarın daha şiddetli ortaya çıkacak olan ayaklanmalar dizisinin sadece bir halkası.

Emperyalist planlara olmadık güç atfedilen, konumlanışını bunlara göre belirleyen siyasal odakların vay haline!

Gözlerimizin önünde bir dünya sisteminin son demleri yaşanıyor. Dikiş tutmaz bir çöküştür bu. Bugün Suriye, yarın bir başka yer. Hiçbir plan, hiçbir uzlaşma durduramaz bu çöküşü.

İnanmayan Yemen'deki "terlikli savaşçılar"ın dünyanın en modern silahlarını nasıl paçavraya dönüştürdüğüne baksın!

Suriye'de Halk Devrimi Sahne Alıyor!

Editör

Çok değil, iki yıl bile dolmadı, Suriye'de derin bir çürümüşlük içindeki BAAS burjuva iktidarı içerden bir ihanet sonucu yıkılır ve dünya burjuvazisi, emperyalistler, dinci faşistler, her türlü gericiler vb vb. akla gelebilecek ne varsa, tümü zafer çılgınlıkları atıyordu. Tarih, 8 Aralık 2024 idi.

Bir gün sonra, 9 Aralık 2024'te, burjuva BAAS rejiminin düşüşü kesinleşir ve dinci faşist çetelerin Suriye Cumhurbaşkanlığı Sarayını ele geçirmeleri kesinleşir kesinleşmez, biz bu köşeden, "Duyduğunuz Çakalların Ulumasıdır" diye bu "zafer çılgınlıkları"na yanıt vermiş ve şunu eklemiştik:

"Ortadoğu'da (Batı Asya) bir perde kapandı, yeni bir dönem açıldı. Savaşlarla, çatışmalarla, altüst oluşlarla geçecek bir dönem. Suriye'nin düşüşü bir son ve bir başlangıç."

"Son"u gördük. Derin bir çürümüşlük içindeki burjuva iktidar, iç ihanetle birleşince, benzeri az görülür bir hızla çöktü. Dinci faşist çeteler, iktidarı ele geçirdiklerini ilan ettiler.

Ama aynı zaman diliminde "yeni" de gelişini, ayak seslerini çeşitli biçimlerde duyuruyordu. Dinci faşist çetelerin katliamlarına, baki ve terörüne karşı,

devrimci kitle eylemleri, çete güçlerine karşı gerilla tarzı silahlı eylemler uç vermeye başlamıştı bile. Şam kırsalında, bir aydan kısa bir süre önce ajanslarda şu haber geçiyordu: "Suriye'de güvenlik güçlerini taşıyan otobüse bombalı saldırı düzenlendi."

Delik deşik olmuş otobüsün resmi, saldırının şiddetini gösteriyordu. Benzer saldırılar Suriye'nin farklı yerlerinde, aralıklarla ortaya çıkmaya başlamıştı. Örneğin Şam, yani çetebaşının burnunun dibini dahi, güvende değildi artık.

Dinci faşist yönetimin katliamları, baskı ve terörü, ekonomik kriz, halkın derinleşen sefaleti, işsizlik, açlık boyutundaki yoksulluk; bütün bunlara duyulan öfke, biriken kızgınlık, derin bir toplumsal patlayıcı zemini hazırlıyordu. Suriye, en ufak kıvılcımla tutuşmaya hazır bir bozkıra dönmüştü ve durum bu yönde gidecek derinleşiyor.

Pazar akşamı, (13.09.2026) akaryakıt fiyatlarına yapılan zam bozkırı tutuşturdu. Akaryakıt fiyatlarının arttığı haberiyle birlikte, önce Maarat el Numman ilçesinde binlerce insan sokaklara döküldü. Yollar, araçlar ateşe verildi. Sokaklar, her gerçek ayaklanmanın vazgeçilmez görüntüsüne büründü: ortalık alev alevdi.

Maarat el Numman ilçesi kavşak noktadaydı. Halep, Hama, Lazkiye üçgeninin tam ortasında, Suriye'nin en önemli otoyolları bu ilçede kesişiyordu. Otoyollar kesildi. Ulaşım durdu. Maarat el Numman'ı Halep, İdlip, Haseke ve Deyr el Zor kentleri izledi. Bir gecede, başkent Şam dışında hemen hemen bütün önemli şehirler ayağa kalkmıştı.

Ayaklanmanın en şiddetli geçtiği yerlerin başında, çetebaşının yıllar boyu kendi ini olarak kullandığı İdlib oldu. İdlib, uzun on yıllar boyu, "Müslüman Kardeşler" çetesinin örgütlendiği yerlerin başında geliyordu. Türkiye istihbarat servisleri on yıllar boyunca, Müslüman Kardeşler çetesiyle bu ilde bağlantı kurmuş, bu ilde gericiliği örgütlemeye çalışmış, baba Esad zamanından beri bu ili, Suriye iktidarına karşı bir üs haline getirmişti. İşte, şimdi sözünü ettiğimiz o patlayıcı koşullar birikip belli bir noktaya gelince, patlama en şiddetli haliyle ortaya çıkıyordu.

Suriye'de bir halk devriminin sahneye almaya başladığını düşündürten koşullar bununla sınırlı değildi. Yaklaşık aynı günlerde, dinci faşist çetelerle uzlaşma oldu bitti denilecek iken, bu sefer Rojava halk sokaklara çıktı, düzeni korumakla görevli "asayiş" güçleri ile çatıştı. Olaylar önce bir Kürt askerin katledilmesiyle başladı. Çetelerin iktidarını protesto eden ve katillerin bulunmasını isteyen Kürt halkı sokaklara dökülünce, çetelerin askeri güçleri devreye girdi. Onlarca Kürt genci tutsak alınıp zindana gönderildi. Çeteler, daha büyük işkence-

ler yapabilmek için tutukladıklarını Halep zindanına nakletmek isteyince, olaylar büyüdü. Halep'e nakledilmek istemeyen tutsaklar direnişe geçti, zindanda yangın çıktı. Asayiş adı verilen güçler zindan kapılarını açıp tutsakları dışarı çıkaracaklarına, üstlerine kapıları kapatınca dokuz tutsak yangın esnasında yaşamını yitirdi, bir çoğu da ağır biçimde hastaneye kaldırıldılar.

Çete askeri güçleri ve asayiş güçlerinin bu tutumu, ateşin üzerine dökülen benzin etkisi yaptı. Olaylar, zaten diken üstünde olan, anadilde eğitim sorunu nedeniyle zaten ayakta olan Kürt halkını sokaklara dök-tü. Olaylar kısa sürede ayaklanma biçimi almaya başladı. Halk, asayiş denen güçlerle sokak çatışmalarına girdi. Çetebaşı ile yapılan uzlaşmayı protestoya başladı. Çetebaşının danışmanı Mazlum Abdi, ayaklanmayı yatıştırmak için Kobane'ye geldi. Ayaklanma ya da ayaklanmaya yakın devrimci kitle hareketi halen sürüyor.

Suriye'de "iş bitirdik" diye kadeh tokuşturan emperyalistler, Türkiye ve bölgenin diğer gerici devletleri esasında hiç bir sorunu çözmediklerini görmüş oldular. Şam'daki Colani adlı çetebaşı ise yarın başına ne geleceğini bilmez halde endişe ve korku içinde yaşıyor. ABD ve diğer emperyalistlerin "çözdük" dedikleri sorunlar birikmiş ve bütün bir Suriye halklarını bir halk ayaklanmasının eşğine getirmişlerdi.

Colani adlı çetebaşı, yarınından emin değil. Sırtını dayadığı, emperyalist devletler, bu devletlerin eko-

Suriye'de "iş bitirdik" diye kadeh tokuşturan emperyalistler, Türkiye ve bölgenin diğer gerici devletleri esasında hiç bir sorunu çözmediklerini görmüş oldular.

nomisi, toplumsal üretimi çökerken çetebaşı nasıl ayakta durabilir ki? Suriye halklarının bu ayaklanması, belki çetebaşı ve şürekasının Şam'da kurduğu şeyin yıkılmasıyla sonuçlanmayabilir. Ama yol açılmıştır. Devrimci kitle eylemleri, isyan ve ayaklanmalar, bu çeteler defolup gidene kadar aralıklarla da olsa devam edecektir. Çünkü bugünkü ayaklanmayı ortaya çıkaran maddi koşulları ortadan kaldırmak, kitlelerin maddi yaşamalarında düzeltme yapmak yetenek ve olanaklarından yoksunlar.

Onun için artık güvenle şunu söyleyebiliriz: Suriye'de halk devrimi sahne alıyor ve zafere ulaşana dek sahneden inmeyecek!

Tır Şoförleri Hakları İçin Eylemde

Uluslararası taşımacılık yapan TIR şoförleri ağır çalışma koşulları, 90-180 günlük Schengen vizesi, düşük ücretler, özlük hakları ve yolda yaşadıkları sorunlara ilişkin Edirne Kapıkule sınır kapısı yakınındaki GTİ Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

KATAS-SEN ve Uluslararası Şoförler Derneği'nin 14 Eylül günü yaptığı eyleme Yayı Yol İş Sendikası ve Tüm Sağlık ve Sosyal Hizmet İşçileri Sendikası da destek verdi.

Uluslararası Şoförler adına basın açıklamasını okuyan Barış Kaya, Kapıkule'ye onlarca kilometrelik tır kuyruklarında kabinleri kendisine açık hava hapisanesi yapılan binlerce şoför emekçisinin sesi olmak için geldiklerini belirtti.

KATAS-SEN ve Uluslararası Şoförler Derneği olarak omuz omuza aynı çileyi ve aynı asfaltı paylaştıkları Balkanlı şoförlerle birlikte, Türkiye'den sınır hatlarına uzanan bir onur mücadelesini başlattıklarını belirten Kaya "Bizler turist değil, uluslararası ticaretin yükünü sırtlayan direksiyon ustalarıyız. Anadolu topraklarının evlatlarıyız; evimiz, yurdumuz burasıdır" dedi.

Hiçbir şoförün Avrupa'ya yerleşmek gibi bir gayesi olmadığını, buna rağmen Avrupa Birliği yetkililerinin kimi 10 yıldır kimi 40 yıldır bu hatlarda alın teriyle direksiyon sallayan tecrübeli şoförleri "potansiyel göçmen" ve "sığınmacı" saydığını söyleyen Kaya, "90/180 gün Schengen kısıtlamasıyla çalışma hakkımız gasp edilmektedir. Bizi vize kotalarıyla evlerimizde zorunlu işsizliğe ve açlığa mahkûm eden bu akıldışı uygulamaya derhal son verilmelidir" dedi.

Sömürünün sadece sınırlarda bitmediğini, gece gündüz demeden canını yola koyan, milyonluk yükleri hedefine ulaştıran şoförlerin maaşlarının asgari ücretten gösterilmekte olduğunu, gerçek kazançlarının patronların iki dudağı arasına terk edildiğini söyleyen Kaya, "Bu bordro hilesi yüzünden meslektaşlarımız emekli olduklarında sefaletle mahkûm

edilmektedir. Sektörü kilitleyen vize zulmüne, patronların bordro oyunlarına ve sınır kapısındaki insani şartlardan uzak tabloya karşı bugün buradayız" diye konuştu.

Kaya, **14 Eylül'ün sadece bir basın açıklaması olmadığını şoförlerin insanca çalışma koşulları sağlanana, Avrupa Birliği'nin 90-180 gibi vize zulmü son bulana, şoför meslek kanunu çıkarılıp şoförler kurallı güvenceli iş düzenine kavuşana kadar devam edecek olan bir mücadelenin başlangıcı olduğunu söyledi.**

Bu süreç boyunca gümrük kapılarının, tır parklarının gerekirse de Büyük Millet Meclisinin, bakanlıkların şoförün haklarını savunmak için eylem alanı olacağını söyleyen Kaya "Bizler insanca çalışma ve insanca yaşama için her yerde olacak ve mutlaka kazanacağız" dedi.

Barış Kaya Uluslararası şoförlerin acil ve vazgeçilmez taleplerini de şöyle sıraladı:

* Uluslararası ulaşım işçisi statüsü: AB'nin "potansiyel göçmen" yaklaşımı son bulmalı; 90/180 gün Schengen kısıtlaması kaldırılarak şoförlere uluslararası çalışma muafiyeti tanınmalıdır.

* Taban Maaş Hakkı Yasal Güvenceye Alınmalı; şoförün gerçek kazancı bordroya yansıtılarak emeklilikte sefalet çekmesine son verilmelidir. Şoför Meslek Kanunu derhal çıkarılmalıdır.

* Direksiyon başındaki tüm kazalar ve ölümler iş kazası iş cinayeti olarak tanımlanmalıdır.

* Vize veya operasyonel aksaklıklar nedeniyle yurt inde çalışan veya evinde bekletilen şoförün maaşı, sosyal hakları ve SGK primi eksiksiz ödenmelidir.

* İşten ayrılan şoförün vizesini iptal ettirerek başka iş bulmasına engel olan patronlara ağır idari ve mali yaptırımlar uygulanmalıdır.

* Sınır kapılarına ücretsiz WC, duş ve sağlık kabinleri kurulmalı; yol üstü tesislerde şoför indirimi ve tavan

fiyat zorunlu olmalıdır.

Barış Kaya direksiyon başındaki tüm şoförlere seslenerek "Meslek onurumuza, geleceğimize ve ekmeğimize sahip çıkmak için kenetlenme zamanıdır. Sınırdan insansızlığa terk edilen hiçbir şoför yalnız yürümecektir" diyerek tüm şoförleri KATAS-SEN ve Uluslararası Şoförler Derneği'yle birlikte örgütlü bir mücadele yürütmeye çağırdı.

Basın açıklamasının okunmasının ardından KATAS-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner, yıllardan beri bu yollarda hayatını veren, ömrünü veren, evlerine bir parça ekmek götürmek için her şeylerini veren şoförlerin, bugün Avrupa Birliği'nin 90-180 günlük Schengen vizesi zulmünden dolayı daha 6 ay olmadan vizeler dolduğunu belirterek "Ekmeğimiz küçülüyor, yurt içine geliyoruz, işverenler maaşları kesiyor, kuşa dönüyor ya da evde yatmak zorunda kalıyoruz" diyerek şoförlerin ne kadar ağır şartlarda çalıştığını dikkat çekti.

Başaraner, şoförler olarak bu kölelik koşullarına Avrupa Birliği'nin bu çifte standartına karşı mücadele ettiklerini söyledi.

Avrupa Birliği'nin şoförleri göçmen gibi gördüğünü ifade eden Başaraner "Biz Biz göçmen değiliz kardeşim. Biz ekmeği için ana vatanından sizin ülkenize ekmek getiren, gıda getiren, giysi getiren insanlarız. Uluslararası çalışan şoförleriz. Ama bizlere turist vizesi vererek bizleri açlığa, yokluğa, yoksulluğa mahkûm ediyorlar" diyerek tepki gösterdi.

Siyasi iktidara da seslenen Başaraner "Bu zulme son verin, bizleri görün, bizlerin ekmeğini insan gibi kazanması için hep birlikte şoför meslek kanununu çıkartın. Avrupa Birliği'ndekiler bize göçmen muamelesi, turist muamelesi yapmasın. Bu park yerlerinde tuvaletlerimiz, duşlarımız, dinlenme yerlerimiz insana yakışır vaziyette olmalıdır. Bunların sağlanması için biz sesinizi duyurmaya çalışıyoruz" diye konuştu.

Gemilerde Ölmek İstemiyoruz

Deniz İşçileri Platformu, uluslararası sulara yük taşıyan gemilerde çalışanlar, deniz işçilerinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesine ilişkin 13 Eylül günü Kadıköy İskele Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Deniz İşçileri Platformu'nun açıklamasına Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği, Limter İş, DGD-SEN, TEHİS, İşçi-Sen, Türkiye Sosyalist Partisi, Devrimci Parti, Otonom İşçi Birlikleri'nin de aralarında bulunduğu çok sayıda kurum destek verdi.

"Gemilerde Ölmek İstemiyoruz" pankartı açılan eylemde basın açıklamasını, çalıştığı kuru yük gemisine yapılan İHA saldırısında yaşamını yitiren denizci Savaş Çakar'ın kardeşi Abbas Çakar okudu.

Kocaeli Gündem gazetesi Genel Yayın yönetmeni olan gazeteci Abbas Çakar, "Bugün burada sadece haberleriyle bu ülke insanının sesini duyurmaya çalışan bir gazeteci olarak değil; ekmeğinin peşinde uluslararası sulara sefere çıkan ve hiçbir şekilde tarafı olmadığı bir savaşın ortasında, haksızca hedef alınarak hayatını kaybeden denizci Savaş Çakar'ın kardeşi olarak duruyorum" dedi.

Haberlerde olayların "Şu kadar

gemi vuruldu, bu kadar kişi yaralandı" diye yer aldığını belirten Çakar "Ama o rakamların her birinin arkasında yarım kalan hayaller, ocağına ateş düşen aileler var. Ben o ateşi özbeöz abimi, Savaş abimi kaybettiğimde yüreğimde hissettim" diyerek her iş cinayetinin aslında yarım kalan hayaller, ailelerin acısı anlamına geldiğini ifade etti.

Sermayenin çıkarları uğruna yapılan savaşlar nedeniyle uluslararası sulara saldırıya uğrayan gemilere dikkat çekti.

"Karadeniz'de ve uluslararası sulara yaşananlar açıkça bir insanlık suçudur! Silahsız, savunmasız ticaret gemilerine dronlarla saldırmak doğru bir savaş suçudur!" diyen Abbas Çakar, ağabeyi Savaş Çakar ve 3 Türk denizcinin, o suların ve o savaşın tarafı olmayan bu anlamsız şiddet yüzünden yaşamını yitirdiğini vurguladı.

"Bizi Öfkeliendiren, Yaralayan Yetkililerin Derin Sessizliği"

Uluslararası sulara gemilere yapılan saldırılar nedeniyle yaşamını yitiren deniz işçilerinin ailelerinin acının yanında öfkeyi de yaşadıkları belirten Çakar "Bizi en az bu saldırılar kadar yaralayan, öfkeliendiren bir başka gerçek daha var: Yetkililerin bu vahşet karşısındaki derin sessizliği!"

Yaşanan saldırılarda yaşamını yitiren denizci ailelerinin yaşadıkları acı karşısında devlet yetkililerinin bu sessizliği karşısında kendilerini yalnız hissederek kabuğuna çekilmek durumunda kaldığına dikkat çeken Çakar, denizci ailelerine seslenerek "Yalnız değilsiniz! Susarak bu korku iklimini besleyenlere inat, biz susmayacağız!" dedi.

Eylemde "Gemilerde Ölmek İstemiyoruz", "Deniz İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Ne Olmuştu?

Rusya'nın Laman limanından Trabzon'a kömür taşıyan "MV / Reyhan Sarı" adlı Türk bayraklı gemi 22 Temmuz 2026 tarihinde Novorossiysk açıklarında Ukrayna'ya ait insansız hava aracı (dron) saldırısına uğradı. Bu saldırıda 54 yaşındaki Savaş Çakar hayatını kaybetti. Enes Torun ve Ufuk Cihan Yılmaz isimli 2 mürettebat da yaralandı.

Ağustos 2026 civarında, MV Reyhan Sarı'nın sahibi T&O Denizcilik Şirketi'nin, saldırı nedeniyle Ukrayna yönetimi ve Ukrayna Savunma Bakanlığı'ndan şikâyetçi olmak üzere Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne başvuracağını duyuruldu.

Meslek Örgütümüzle Tartışmalar Yürüttük İşten Atıldık

Makine Mühendisleri Odası İzmir Şubesinde işten atılan 12 işçi, 11 Eylül Cuma günü saat 17.30'da MMO İzmir Şube önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Temmuz ayı başlarında 8 işçinin işten atılması sonrası, içeride kalan işçilerin bu işten atılmalara karşı bir tartışma süreci yürütmesi, sürecin şube yönetiminin tavrından dolayı kitlenmesi sonrası bir yazı ile açıklama yapmaları ve 4 işçinin de bu açıklama gerekçe yapılarak işten çıkarılması sonrası işe iade talebi ile eyleme geçen MMO işçileri, eylemlerinin 5. gününde bir basın açıklaması ile süreci basına ve kamuoyuna anlattı.

Açıklamaya aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu çok sayıda kurum ve sendika katılarak destek verdi.

Sık sık "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atılan açıklama, "İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın" denilerek sonlandırıldı.

Smart Güneş İşçileri Kazandı

Smart Güneş'te sendika değiştir-
dikleri için işten çıkarılan 7 işçinin
eylemi sürerken, 14 Eylül günü sen-
dikalar, Smart Güneş genel merkezi
önünde eylem yaparak işçilerin işe
iadesini istedi. Akşam saatlerinde ise
şirketle yapılan görüşme sonrasında
kazanımla sonuçlandı.

DİSK/Enerji-Sen ile Birleşik Me-
tal-İş, Smart Güneş Teknolojileri'nin
Beykoz'daki Genel Merkezi önünde
yaptığı ortak basın açıklamasına çok
sayıda sendika, demokratik kitle ör-
gütü ve siyasi partilerden çok sayıda
kişi destek verdi.

İzmir Aliğa'da bulunan Smart
Güneş Teknolojileri fabrikasında
Tes-İş'ten istifa ederek Enerji-Sen'de
örgütlenmelerinin ardından işten
çıkarılan 7 işçinin işe iade edilmesini
isteyen sendikalar, işçilerin sendika
seçme hakkına yönelik baskı ve mü-
dahalelerin son bulmasını istedi.

DİSK/Enerji-Sen Genel Başkanı
Süleyman Keskin ise Smart Güneş'te-
ki direnişin farklı işkollarındaki sendi-
kaların ortak mücadele yürütebilece-
ğini gösterdiğini vurguladı.

Bir işçinin işten çıkarılmasının
ardından fabrikada çalışan 500'ün
üzerinde işçinin sarı sendikayı red-
dettiğini belirten Keskin, "Bir işçi ar-

kadaşımızı işten attılar. Bunun karşılı-
ğında içeride çalışan 500'ün üzerinde
arkadaşımız bir gecede sarı sendikayı
kapının önüne koydu" dedi.

Smart Güneş İşçilerinin Mücadelesi Kazanımla Sonuçlandı

Akşam saatlerinde ise Aliğa
Smart Güneş etkileriyle görüşme ger-
çekleştirildi. Smart Güneş Teknoloji-
leri fabrikasında dört gündür sürdü-
rülen iş durdurma eylemi kazanımla
sonuçlandı.

Enerji-Sen kurucu başkanı Kamil
Kartal, yapılan görüşmeyi işçilere ak-
tardı.

Görüşmede eyleme katılan hiç-
bir işçi hakkında tutanak tutulma-
yacağı, işçiler üzerinde baskı uygu-
lanamayacağı, işçilerin ücretlerinin
ödenmesi, Enerji-Sen'in yetkisinin
kabul edilmesi gibi maddelerde
anlaşma sağlandığını aktardı. İşten
atılan işçiler anlaşmaya uyulmaması
halinde tekrar eyleme geçeceklerini
belirtti.

1 Mayıs Mahallesi 24. Festivali

İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nin 49.
kuruluş yıldönümü bir yürüyüş ve
festivalle kutlandı.

24. defa düzenlenen Festival,
"Yoksulluğa, Yozlaşmaya, Uyuşturu-
cuya ve Çeteleşmeye Karşı" şiarıyla
düzenlendi.

12 Eylül Cumartesi günü Festival,
saat 14.00'te "Yoksulluğa, Yozlaşma-
ya, Uyuşturucuya ve Çeteleşmeye
Karşı" Forumla başladı. Saat 16.00'da
ise 2 Eylül Tertip Komitesi'nin "Yok-
sulluğa, Yozlaşmaya, Uyuşturucuya
ve Çeteleşmeye Karşı 2 Eylül Ruhuyla

Mücadeleyi Büyütelim" pankartı ile
PSAKD Cemevi'ne yapılan yürüyüş
gerçekleşti. Yürüyüş sonunda yapılan
açıklamada, "1 Mayıs Mahallesi'nin
kuruluşundan 2 Eylül Direnişi'ne uza-
nan tarih, bize aynı gerçeği anlatıyor:
Emekçiler mücadele ettiğinde yalnız-
ca evlerini değil, kendi tarihlerini de
kurlarlar. 1 Mayıs Mahallesi'nin kuru-
luşunu ve direnişini yaratan emekçi
halkın mücadelesine selam olsun!"
denildi.

Cemevi'nde verilen yemeğin ar-
dından Cemevi bahçesinde standlar

kurulmaya başlandı. **Mücadele Birli-
ği** ve **DÖB**'ün açtığı standda da Leni-
nist, Dünyaya Başkaldırıyoruz, Önsöz
ve Genç Yoldaş dergileri okurlarla
buluştu.

19.30'da sinevizyon gösterimi
ile başlayan etkinlikte tertip komitesi
adına konuşma yapılarak 1 Mayıs
Mahallesi'nin kuruluşu hatırlatıldı,
işçi ve emekçilerin devrimcilerle el
ele polis saldırılarına, gözaltılara,
işkencelere rağmen 1 Mayıs Mahalle-
si'ni nasıl kurdukları anlatıldı. Konuş-
ma yapan PSAKD Ataşehir Şube Baş-
kanı da "2 Eylül'de şehit düşenlerle,
bu toprağa bizimle birlikte kanı dökü-
lenlerle beraber yürüelim" dedi.

Etkinlik, geç saatlere kadar Cihan
Çelik, Ferhat Yıldırım, Nurettin Gü-
leç'in konserleriyle devam etti.

Festivalin 2. günü Festival, saat
16.00'da Güncel Siyasal Süreç üzeri-
ne panel ile başladı. Panelin ardın-
dan yine aralarında Mücadele Birliği
ve Hakan Tosun'un Dostları'nın da
bulunduğu çok sayıda siyaset ve der-
nek standlarını açtı. Burada **Hakan
Tosun'un 22 Eylül'de görülecek
olan duruşmasına çağrı yapıldı.**

Festivalin 2. günü de Kutup
Yıldızı, Gökçe Selim, Ozan Yağan ve
Liman Türküleri (Grup Şahrud) kon-
serleri ile sona erdi.

Kampüslerden Sokağa Emperyalizme Karşı Ayağa!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) yeni eğitim öğretim dönemi başlarken gençlik arasında bir kampanya başlatarak "Kampüslerden Sokağa Emperyalizme Karşı Ayağa!" dedi.

Dünyanın emperyalist savaşlarla çalkalandığı vurgulanan açıklamada "Dünyanın her yerinde çeşitli sebeplerle, gençlik ayaklanmalarının patlak vermesi, sözde 'en demokratik' ülkelerde dahi insanların devlet şiddetiyle tanınması ve küresel düzeyde artan işçi grevleri... Ne burjuvazi sınıfı eskisi gibi yönetebiliyor, ne de işçi sınıfı ve gençlik burjuvazinin sunduğu yaşama uyum sağlayabiliyor." dendi.

Türkiye'nin bu çalkantıdaki yerinden bahsedilerek "Türkiye, burjuvazinin ve dünyadaki emperyalist savaşların baş temsilcisi Donald Trump'ın 'Türkiye benim için harika bir müttefik olmuştur' deyişi ile kısaca özetlenebilir." denilerek Türkiye'nin Ankara'da ki NATO zirvesi öncesi yüzlerce anti emperyalist devrimci ve gençliği ev baskınlarıyla gözaltına alıp, birçoğunu da tutsak ettiği anlatıldı ve Türkiye'nin, NATO'nun yani emperyalizmin Batı Asya'daki temsilcisi olduğu söylendi.

"Peki gençlik bu düzenin neresinde kalıyor, hangi çelişkilerle boğuşuyor" denilen açıklamada binlerce öğrencinin barınma sorunuyla cebelleştiği, güvencesiz yurtlarda barınmaya zorlandığı, niteliksiz yemekhanelerde beslendiği, okurken sigortasız ve güvencesiz iş koşullarında çalışmak zorunda olduğu belirtildi.

MESEM'lerden de bahsedilen açıklamada "her yıl onlarcaımız katlediliyor, her yeni güne katliam haberleriyle uyanıyoruz. Geçinemiyoruz, barınamıyoruz ve katlediliyoruz" dendi.

Dinci-faşist iktidarın gençliğin sorunlarını hasır altı etmeye çalıştığı söylenerek "Gençlik, kapitalist düzenin çelişkilerinin ve krizlerinin gittikçe keskinleşmesi sonucu hayatın sürdürülemezliğine ve beraberinde gelen, devletin yasaklamalarına ve baskılarına karşı gittikçe daha örgütlü hale, devrimci saflarda yer alır hale geldikçe; faşist sermaye düzeni gençliğin karşısına üniversitelerde ÖGB'yi, faşist çeteleri, sokakta ise polisi çıkarıyor. Gençliğin en ufak bir politik özne olma ihtimalini dahi gördüğü anda, dinci-faşist iktidar hemen kılıçları çekiyor ve soruşturmalara, aile aramalarıyla, gözaltı ve tutuklama tehditleriyle durdurmaya çalışıyorlar ancak nafile! Gençliği türlü politikalarla ve işkencelerle yıldırmaya, benzin ateşini suyla söndürmeye çalışıyorlar!" dendi.

Öğrencilerin talepleri:
-YÖK'ün ve kayyumların boyundurluğu altında değil bizlerin yönettiği özerk, demokratik, bilimsel üniversiteler
-Anadilde, politeknik, eşit, parasız ve bilimsel eğitim
-Güvenli, taciz edilmediğimiz özgür kampüsler
-Kampüslerden polis, ÖGB ve dinci-gerici faşist çetelerin uzaklaştırılması, kapatılan öğrenci klüp ve toplulukların baskısız faaliyet hakkı
-Ticarethaneye ve rant alanına çevrilen kampüslerde talanın sona ermesi
-Nitelikli ve güvenceli, beslenme ve barınma koşulları

-MESEM'lerdeki genç emek sömürüsüne karşı güvenceli ve insanca yaşam için, mücadeleyi kampüslerden sokaklara, Denizlerin bayrağıyla taşımaya! Örgütlenmenin aciliyeti, "çöktü çökecek" düzen ile hızla artarken artık bir yaşam meselesi haline geldi. Yaşamı savunmak, kavgayı büyütmek, kampüslerden sokaklara "her yer eylem alanı, her vakit eylem vakti" diyebilmek için, Devrimci Öğrenci Birliği seni çağırıyor.

Aramıza katıl, "zafere kadar" sürdüreceğimiz bu mücadelede kampüsleri de, sokakları da birlikte zapt edelim! Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına!

Öğrencilerin Gözünden: ODTÜ Rant Yolu Nedir?

Bir yol düşünün. Ankara'nın ulaşım sorununu çözmek için yapıldığı söyleniyor. Kamu kaynakları kullanılıyor, "kamu yararı" deniyor, "ulaşım rahatlayacak" deniyor. Ama yolun geçtiği yer, ODTÜ Ormanı. Üstelik Ankara'nın toplu taşıma ve raylı sistem ihtiyacı ortadayken, kentin altyapısı her yağmurda dökülürken, öğrenci barınamıyor, ulaşım masrafları her geçen gün artıyorken, milyonlarca liralık kamu kaynağı yeni bir otomobil yoluna aktarılıyor. O halde sormak gerekiyor. Bu yol gerçekten kimin ihtiyacı için yapılıyor diye düşünmek gerekiyor.

Bugün ODTÜ'de yaşanan tartışmanın özü budur. 3 Eylül'de Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Bilkent-İncek bağlantı yolunun ODTÜ Ormanı'ndan geçen kısmında asfalt çalışmalarının başlamasıyla, öğrenciler yeniden iş makinelerinin karşısına çıktı. Gece boyunca nöbet tutuldu, asfalt dökümü durduruldu. Ertesi gün öğrencilerin üzerine belediyeye ait araç sürüldü. Öğrenciler geri çekilmedi.

Çünkü ODTÜ öğrencileri meselelerin ne olduğunu biliyor.

Bu yalnızca bir yol değil. Yolun hikâyesi de bunu gösteriyor. 8 Eylül 2017'de ODTÜ Rektörlüğü, Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Ankara Valiliği arasında bir protokol imzalandı. Ertesi gece iş makineleri ODTÜ Ormanı'na sokuldu. Yaklaşık 4,8 kilometrelik ve genişliği yaklaşık 50 metreye varan bir koridor ormanın içinden geçirildi. Üstelik süreç, ODTÜ bileşenlerinin, meslek odalarının ve Ankara halkının iradesi yok sayılarak yürütüldü. Şehir Plancıları Odası'nın hazırladığı rapor, projenin ana ulaşım planından bağımsız parçalı müdahalelerle yürütüldüğünü ve ODTÜ'ye ait yüz binlerce metrekarelik orman alanında yol yapımı için izin verildiğini ortaya koyuyor.

Zamanında ne olmuştu hatırlayalım.

Burjuvazinin muhalefet partisinin arkasına eklemlenen sosyal refor-

mistler mücadeleyi sürekli Gökçek üzerinden kurdu. Sonra ne oldu? Gökçek gitti, Mansur Yavaş geldi. Ama yol yerinde kaldı. Bugün bunu özellikle söylemek gerekiyor. Çünkü yıllardır öğrencilere bu çevreler, "Gökçek kötü, Yavaş iyi" gibi basit bir ahlak hikâyesi üzerinden anlatım yapıp duruyordu. Oysa kapitalizmde mesele yalnızca belediye başkanlarının kişiliği değildir. Bunu anlamak kompleks bir mesele değildir. Bir belediye başkanının değişmesi, sermaye birikiminin ihtiyaçlarını ortadan kaldırmaz. Dün Gökçek'in başlattığı proje bugün Yavaş tarafından sürdürülüyorsa, burada kişilerin ötesinde bir süreklilik vardır. Nitekim Melih Gökçek'in kendisi bile bugün Yavaş'a teşekkür etmekten geri durmadı. Demek ki yıllardır birbirine "zıt" diye pazarlanan bu iki belediyecilik anlayışının sermayenin bazı ihtiyaçları karşısında yolları pek güzel keşşebiliyor.

Burada meseleye yalnızca "ağaç kesiliyor" diyerek yaklaşmak da yetmez. Elbette ormanın tahrip edilmesine karşı çıkacağız. Elbette ODTÜ Ormanı'nın ekolojik bütünlüğünü savunacağız. Fakat yalnızca ağacı görürsek, ağacı kesme kararını üreten toplumsal ilişkiyi göremeyiz. Yolun neden buradan geçirildiğini, bu yolun çevresinde hangi yapılaşma biçimlerinin geliştiğini, kamu yatırımlarının arazi değerlerini nasıl değiştirdiğini, ulaşım altyapısının sermayenin değerlendirme süreciyle nasıl birleştiğini açıklamadığımızda "rant" kelimesini de içi boş bir slogan haline getiririz.

Kapitalizmde yol, yalnızca insanların bir yerden başka bir yere gitmesini sağlayan asfalt değildir. Ulaşım ağları, üretimin ve metaların dolaşımının, işgücünün hareketinin ve pazarın genişlemesinin maddi koşullarından biridir. Ekonomik birimlerin birbirine bağlanması ve ulaşım ağlarının gelişmesi, kapitalist pazarın genişlemesiyle birlikte ilerler. Fakat buradan "yol varsa toplum kazanır" sonucu çıkmaz.

Tam tersine, Marksist bir soru sormamız gerekir. Bu altyapı kimin sermaye birikimine hizmet ediyor demek gerekir. Çünkü kapitalist toplumda üretim toplumsaldır, fakat ortaya çıkan değer, özel olarak sahiplenilir.

Kamu kaynaklarıyla yapılan bir yatırım, özel mülkiyetin değerini yükseltebilir. Bir bölgeye yol gider, o bölgenin ulaşılabilirliği artar; arsa değerleri yükselir, yeni konut ve ticaret alanları açılır, gayrimenkul yatırımları değerlenir.

Böylece toplumun ortak kaynaklarıyla yaratılan yeni ekonomik olanaklar, özel mülk sahiplerinin servet artışına dönüşebilir. Bugün yol güzergâhındaki yapılaşmaların "ODTÜ Ormanı manzaralı" biçimde pazarlanması, öğrencilerin neden bu projeye "rant yolu" dediğini anlamak açısından yeterince açıklayıcıdır.

Rantı yalnızca "bir müteahhidin cebine giren haksız para" olarak anlarsak, kapitalist ilişkileri anlayamayız. Toprak özel mülkiyetin konusu olduğu sürece, toplumun ortak yatırımları ve kentteki gelişme belirli mülklerin değerini artırabilir. Bir yerde yol yapılması, metro gelmesi, kamu yatırımı yapılması veya imar kararının değişmesi, o bölgede toprağın ve taşınmazların değerini artırabilir. Bu değer artışının kaynağı, toplumun bütünüdür; fakat getirisi özel mülkiyetin hanesine yazılabilir. Dolayısıyla bugün sorulması gereken soru "Yol kaç ağaca zarar verecek?" ile sınırlı değildir. Bu yol kimin toprağını değerlendiriyor? Kimin yatırımını kolaylaştırıyor? Kimin mülkünü değerli hale getiriyor? Kamu kaynakları hangi sermaye birikiminin koşullarını yaratıyor?

İşte bu sorular sorulduğunda, "kamu yararı" lafının da büyüğü bozuluyor. Çünkü kamu yatırımı yapmakla, kamu yararına hizmet etmek aynı şey değildir. Kapitalist devletin yaptığı her yatırım, bütün toplumun ortak çıkarını temsil etmez. Devletin ekonomik alandaki müdahalesi kendi başına

sınıfsız, tarafsız ve "toplum adına" yapılan bir faaliyet değildir. Bugün de belediye için aynı soruyu sormalıyız. Ankara Büyükşehir Belediyesi bir ulaşım yatırımı yaptığında, "belediye yapıyorsa halk içindir" diye düşünemeyiz. Hangi ulaşım politikası? Kimin ulaşımı? Hangi kent modeli? Hangi sermaye birikimi? Hangi şirketler? Biz birkaç tanesini söyleyelim hemen. İncek'i talan eden Sinpaş GYO, Fırat Lyfe Style, Akfen İnşaat ve niceleri...

Ankara'nın gerçekten ulaşım sorununu çözmeye ihtiyacı var. Öğrenciler kampüslerine ulaşamıyor. İşçiler her gün saatlerini yollarda geçiriyor. Kentin çeperlerinde yaşayanlar için toplu taşıma ciddi bir sorun. Raylı sistem yetersiz. Yağmur yağdığında altyapı çöküyor. Peki bu durumda çözüm neden yine daha fazla otomobil yolu? Öğrenciler olarak tam da bunu soruyoruz.

Ankara'da toplu taşıma ve raylı sistem eksikliği sürerken, yeni otomobil yollarının "kamu yararı" adı altında sunulmasının, ulaşım sorununu çözmeyeceğini söylüyoruz. Çünkü kapitalist kentte ulaşım sorunu yalnızca mühendislik problemi değildir. Kentin kendisinin nasıl örgütlendiğiyle ilgilidir. İşçi nerede yaşıyor, nerede çalışıyor? Öğrenci nerede barınıyor, nerede eğitim görüyor? Konutlar hangi bölgelerde yoğunlaşıyor? İş merkezleri nerede toplanıyor?

İnsanları her sabah kilometrelerce yolculuk etmeye zorlayan kent düzenini değiştirmeden, üzerine bir

yol daha eklemek, sorunu çözmez. Sadece sermayenin hareketini kolaylaştıran yeni bir damar açar. Üstelik burada bize "trafik" diye sunulan şeyin altında da, bir sınıfsal tercih olduğunu biliyoruz.

Toplu taşıma kamusal bir hizmet olarak güçlendirileceğine, kent özel otomobile bağımlı hale getiriliyor. İnsanların ortaklaşa kullanacağı ulaşım sistemine yatırım yapmak yerine, herkesin kendi otomobiliyle hareket edeceği bir düzen genişletiliyor. Sonra da bu düzenin yarattığı trafik için yeniden yol yapılıyor. Önce otomobile mahkûm et, sonra otomobilin yarattığı trafiği gerekçe gösterip yeni yollar yap... Sermaye açısından gerçekten kusursuz bir döngü! Soran olursa da kamu yararına projeler ile düzeltilecek.

Ankara halkının iradesini yok sayarak, ODTÜ bileşenlerini karar süreçlerinin dışına iterek, meslek odalarının itirazlarını dikkate almayarak yürütülen bir projeye "kamu yararı" etiketi yapıştırmak, o kavramı gerçeğe dönüştürmez. Şehir Plancıları Odası'nın raporunda da projenin planlama süreçleri ve ana ulaşım planı bakımından ciddi sorunlar taşıdığı belirtiliyor. Burada ODTÜ'nün kendisi de özel bir anlam kazanıyor. Çünkü ODTÜ yalnızca bir üniversite değildir. Türkiye'de öğrenci hareketinin tarihsel olarak güçlü olduğu, öğrencilerin üniversiteyi yalnızca dersliklerden ibaret görmediği bir mücadele alanıdır.

ODTÜ'nün tarihindeki öğrenci

mücadeleleri bize öğrencinin yalnızca "eğitim hizmeti alan müşteri" olmadığını gösterir.

Bugün üniversiteleri şirketlerin ihtiyaçlarına göre düzenlemek isteyenler için ODTÜ'nün ormanı da, öğrencinin söz hakkı da aynı nedenle rahatsız edicidir. Burada hâlâ "Bu üniversite kimin?" diye soran öğrenciler var. Rant yolu meselesi, bu yüzden yalnızca çevre meselesi değildir. Üniversitenin kamusal niteliğiyle ilgilidir. Öğrencinin yaşam alanı üzerinde söz sahibi olup olmamasıyla ilgilidir. Kentin sermayenin ihtiyaçlarına göre mi, insanların ihtiyaçlarına göre mi örgütleneceğiyle ilgilidir.

Biz biliyoruz ki kapitalistlerin "kamu yararı" dediği şey, kendi kârlarının biraz daha rahat büyümesinden başka bir şey değildir. Biliyoruz ki asfaltın altında yalnızca toprak yoktur, sermayenin hesabı vardır. Biliyoruz ki "ulaşım" denilen şey rantın, "kalınma" denilen şey yağmanın, "kamu yatırımı" denilen şey özel mülkiyetin değerlendirilmesinin başka bir adıdır.

Ve biliyoruz ki, buna karşı çıkmanın yolu yalnızca sosyal medyada birkaç paylaşım yapmak, belediye başkandan yeni bir açıklama beklemek ya da seçim gününü beklemek değildir. Örgütlü mücadeledir.

ODTÜ'de sermaye değil, yeniden örgütlü gençlik sözünü söyleyecek.

ODTÜ'den DÖB'lü Bir Öğrenci

Rojava'da Ne Oldu?

Şipan Hiznî'nin katledildiği olayın sebepleri ve sonrasında yaşanan gelişmelere dair Rojava'dan gelen anlatıyı yayımlıyoruz.

Hepimizin bildiği gibi Rojava Devrimi, savaşçıların kanı ile sulandı, kahramanların emeğiyle gerçekleşti; şehitlerin kanı ve kahramanların emeğiyle varlığını sürdürüyor. Son dönemde yaşanan olayların arka planında ise 2023 yılına kadar uzanan bir çatışma ve anlaşmazlık yatıyor...

Şehit Sipan Neden Vahşice Öldürüldü?

Sosyal medyada yayınladığı gibi, onlar Şipan'dan intikam aldılar. Denildiği gibi, 2023 sonlarında Heseke halkı ve 3 Arap aşireti aralarında çatışmazsızlık konusunda anlaştilar.

2023'te şehit Şipan Hiznî, SDG'nin savaşçısıydı. Şipan, SDG ve Araplar arasındaki bir sınır hattında görev yapıyordu. Onlardan iki kişi öldürüldü. O iki kişi Bagar aşiretinden ya da Ebu el Hesen aşiretindendi. Öldürülen iki kişi kaçakçılık yapıyordu. Bir gün o kişiler sınır hattında silahlı

saldırı gerçekleştirip kaçtilar. Bir gün sonra ise iki bölgenin sınır hattında mevzilerini koruyan savaşçılarımıza silahlı saldırı gerçekleştirdiler. Çatışma o zaman başladı...

Zargan Şehrinde Bir Çadırda SDG Komutanlarıyla Oturdular

Oturumda Arap şeyhi Hasim el Şeyh Bagara, Seyf Abdulkerim efendi ve Ebu Elden Hesen ve Şeyh Kasım Emiro bulunuyordu. Hepsî çadırda konuştu, anlaştı ve dediler ki, hiçbir anlaşmazlık kalmadı ve çatışma sona erdi. Öldürülen iki kişi saldırıyı başlatanlardı ve SDG savaşçılarından öz savunma yapma kararı çıktı. Daha sonra bu hile ve ihanet gerçekleşti.

Aradan geçen sürenin ardından Şehit Şipan Hiznî, 11 Eylül günü vahşî bir şekilde öldürüldü...

Şipan'ın öldürülmesi, 2023'te yaşanan olayda öldürülen iki kişiyle bağlantılı görülüyor. Şipan'ın bu kişilerin öldürülmesinden sorumlu tutulduğu ve cinayetin intikam amacı taşıdığı yönünde bilgiler ortaya çıkıyor...

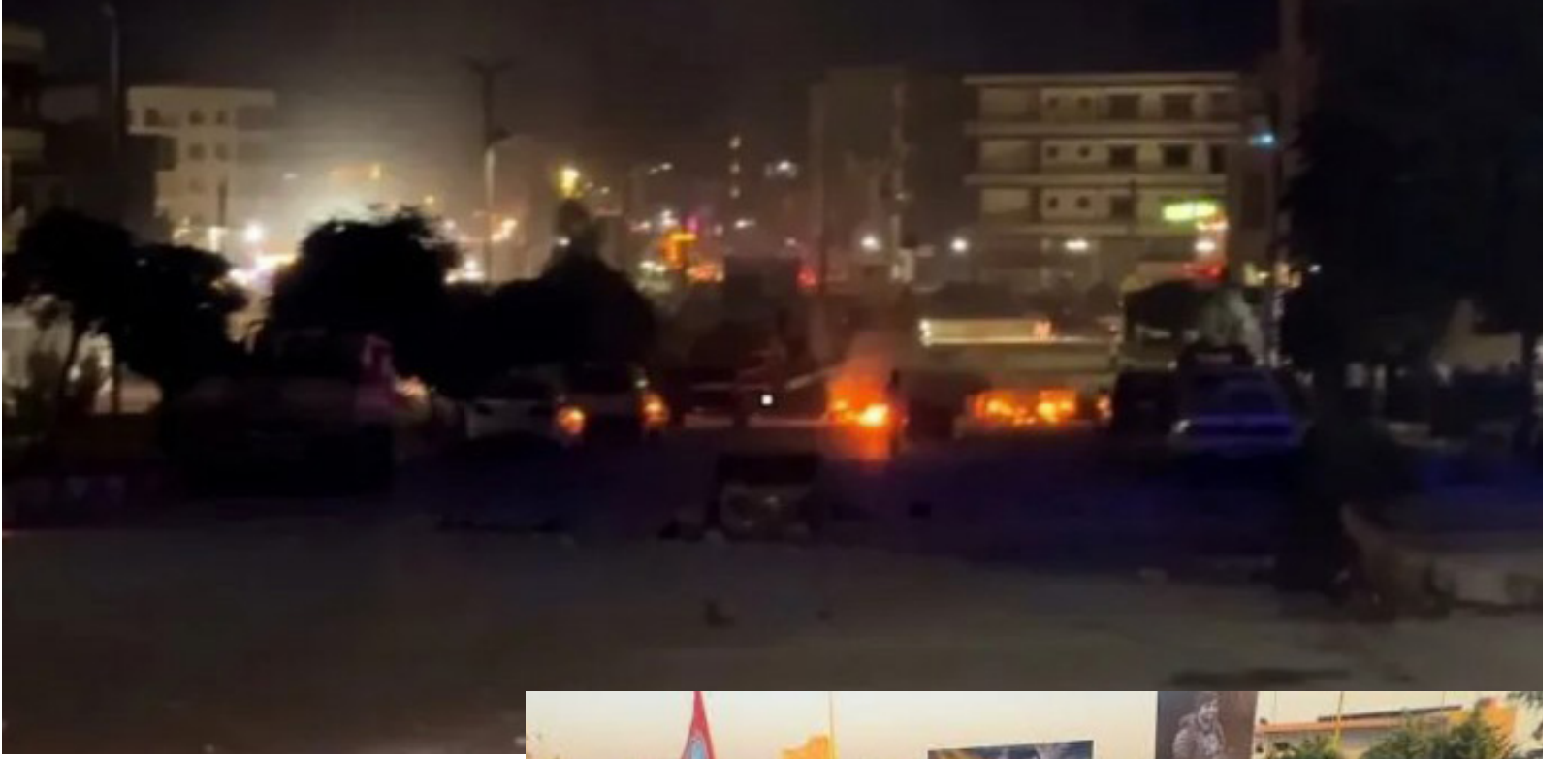
Zindan Yangını Olayı

Şehit Şipan'ın vahşice öldürülüşünü protesto etmek için, 11 Eylül Cuma günü 20.00 da Kobaneli gençler, Kadın Özgürlük Meydanı'nda eyleme geçtiler. Protestolar yavaş yavaş geniş alana yayıldı. Bazı gençler Kobane Asayiş Merkezine saldırdı, bazıları ise Asayiş'e ait otomobillere saldırdılar.

Protestolar geniş alana yayıldı. Protesto alanında 27 Kobaneli genç, Colani hükümeti tarafından gözaltına alındı. Tutuklanan 27 kişiden 17'si Halep zindanına götürülmek istendi. Tutsak olan gençler, geçici hükümetin zindanında gitmek istemedi. Çünkü onlar biliyordu ki, Halep zindanında ağır işkenceler vardı. Sonrasında direniş gösterdiler ve zindanda yangın çıkartıp tutuklamayı protesto etmek istediler. O kargaşada 9 kişi yanarak can verdi. 4'ü ağır 17 kişi de yaralandı. Bir gün sonra yaralılardan biri daha hayatını kaybetti. Durum hala net değil.

Rojava'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

Suriye'de Halk Sokaklarda

Colani hükümeti, işlediği suçları kamuoyunun gündeminden nasıl uzaklaştıracağını bilen kurnaz bir hükümettir. Şehit Sîpan'ın katledilmesi ve Kobanê'deki tutukluların yakılması üzerine medyada yoğun tepkilerin yükseldiği bir dönemde hükümet, akaryakıt fiyatlarını artırdı. Böylece bütün illerde halk sokaklara çıktı, yollar kapatıldı ve gündem insanların geçim sorunları ile akaryakıt fiyatlarına yöneldi.

Böylelikle "Sîpan'ı kim öldürdü?" ve "Kobanê'deki tutukluları kim yakıtı?" soruları geri plana itildi. Kürtlere karşı işlenen bir suç, yapay olarak yaratılan başka bir gündemin altında görünmez hâle getirilmeye çalışıldı. Sanki kamuoyunun başka meselelerle meşgul edilmesiyle şehitlerin kanı unutulabilirmiş gibi.

Şam'daki geçiş hükümeti ise demokratik entegrasyon anlaşmasından geri adım atıyor. Kürtçe eğitimi sınırlandırmaya ve merkezi yönetimin iradesini Kobanê ve Rojava'daki yerel yönetimlere dayatmaya çalışıyor. Kürt halkının buna demokratik mücadeleyle karşı koyacağı belirtiliyor. Çünkü "anadil kırmızı çizgidir".

Sîpan Hiznî'nin ailesine ve Kobanê Cezaevi'nde şehit edilen 9 kişinin ailelerine başsağlığı dileniyor. 6 Şubat 2026'da Rojava'ya yönelik saldırılar ise Şam'daki geçiş hükümeti tarafından uluslararası bir plan olarak nitelendiriliyor ve saldırıların Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) tarafından gerçekleştirildiği belirtiliyor.

Mevcut çatışmanın temelinde, Şam hükümetinin Rojava'da 14 yıldır devam eden Kürtçe eğitimi sınırlandırma girişimleri bulunuyor. Bu giri-

şim, Kürtlerin varlığının inkârı ve Kürt halkına yönelik bir dayatma olarak değerlendiriliyor.

Bunu tekrar tekrar kendime söylüyorum; her ne kadar yalnızca içimden geçiriyor olsam da: Eğer bir halk yaşamak istiyorsa, önündeki korku engelini kırmalıdır. Dışarıdan dayatılan terör yönetimleri düşecek ve saman çöpü gibi kaybolacaklar. Suriye, kendi temsilcilerini yetenekli vatanseverler arasından seçecek ve çoğunun Esad dönemindeki geçmişini bildiğim çalgıcıların bütün bu kirli işleri de ortadan kalkacak. Onlar yalakalıkta rekor kıran, çıkar ticareti yapan kişilerdir.

İdlib şehri ve çevresindeki ilde şu anda hükümetin ve Enerji Bakanlığı'nın akaryakıt ve petrol türevlerinin fiyatlarını artırma kararına karşı halk gösterileri düzenleniyor.

İdlib'de öne çıkan gelişmeler şöyle:

Halk gösterileri: İdlib kenti ve kırsalındaki sakinler ile bazı çiftçiler, yüksek yaşam maliyetini ve akaryakıt

fiyatlarındaki artışın ulaşım ve tarım maliyetlerine etkisini protesto etmek için öfkeli gösteriler düzenledi. Yollar kapatıldı ve lastikler yakıldı. Protestocuların talepleri, akaryakıt fiyatlarındaki artışın iptal edilmesi ve yükselen yaşam maliyetinin düşürülmesi oldu.

Sarmada'daki patlama: İdlib kırsalındaki Sarmada kenti yakınlarında meydana gelen patlama, siviller ve Savunma Bakanlığı personeli arasında can kayıplarına ve yaralanmalara yol açtı. Sivil Savunma ekipleri olay yerine müdahale etti.

Hizmetler ve yerel çalışmalar: Yerel düzeyde yol yenileme çalışmaları sürüyor. İdlib-Salqin yolu ile Maarrat el-Nu'man'daki güney köprüsünün yenilenmesine yönelik çalışmalar devam ederken, akıllı su sayacı projesi başlatıldı. Bazı kırsal kasabalarda yeni sağlık merkezleri ve fırınlar açıldı.

Rojava'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

Almanya'da AfD'nin Yükselişi Sınıfsal ve Emperyalist Dinamikler

Rosa Aydın

Saksonya-Anhalt eyalet seçimlerinde AfD'nin %43,8 gibi rekor bir oyla birinci parti çıkması, Almanya'daki faşizm tartışmalarını yeniden alevlendirdi. Konunun en çok üzerinde durulan kısmı yabancı düşmanlığı oldu. Ancak bu endişe, sorunun yalnızca en görünen kısmına işaret ediyor. Asıl mesele, kapitalizmin içinde bulunduğu çöküş sürecinden kaynaklı olarak sermaye sınıfının ciddi bir kriz içerisinde olması ve bu krizden çıkış yolu olarak savaş hazırlıklarına yönelmesidir. AfD'nin yükselişi, bu sürecin siyasi bir tezahürüdür.

Almanya, İkinci Paylaşım Savaşı sonrası dönemde kurulan ve Rusya'dan gelen ucuz enerjiye dayanan „müesses nizamın“ çöküşüyle karşı karşıyadır. 2022'de Rusya Ukrayna savaşının başlaması ve Nord Stream boru hatlarının havaya uçurulmasıyla birlikte, bu model çökmüştür. Sanayi üretimi 2025'te üst üste dördüncü yıl daralmış, 2018'deki zirve noktasına kıyasla yaklaşık %14 gerilemiştir; otomotiv sektöründeki düşüş ise %20'yi aşmıştır. Enerji fiyatları ABD ve Asya'daki rakiplerine kıyasla iki üç kat daha yüksektir. Bu, geçici bir durgunluk değil, yapısal bir krizdir.

Bu krizi anlamak için, emperyalist sistemin bugünkü çöküş dinamiklerine bakmak gerekir. Tekelci sermaye, kendi krizini artık bir „fırsat“ olarak görememektedir. Kapitalist tarih boyunca her kriz, yeni tekel gruplarının yükselişi ve eskilerin tasfiyesiyle bir „yaratıcı yıkım“ işlevi görmüştü. Ancak bu kez durum farklıdır. Bu, sistemin artık kendi iç çelişkilerini yönetme kapasitesini yitirdiğinin ve krizden çıkış için içsel bir mekanizma kalmadığının ilanıdır.

Bu çıksızlık, iki yapısal nedenden kaynaklanmaktadır. Birincisi,

değerin genişleyebileceği yeni bir alan ya da biçimin kalmamasıdır. Kapitalizm, kâr oranlarını korumak için sürekli yeni değer alanları yaratmak zorundadır; ancak bu alanlar tükendiğinde kriz kalıcı hale gelir. İkincisi ise sistemin merkezî yönetim kapasitesinin çöküşüdür. Amerika'nın İran'da yaşadığı hezimet emperyalist kapitalist sistemin dünyayı yönetip şekillendirme kapasitesinin kalmadığını tüm işaretlerini gözler önüne sermektedir. ABD hegemonyasının çöküşü, yalnızca bir güç kaybı değil, aynı zamanda sistemin merkezî yönetime kapasitesinin dibe vurmasıdır. Kapitalist sistem, kendi işleyişinden kaynaklanan sorunları „fırsata“ çevirme yeteneğini artık yitirmiştir.

Kapitalizmin bugünkü krizi, artık bir „kötü yönetim“ ya da „yanlış tercih“ sorunu değildir. Sorun, sistemin kendi iç dinamiklerindedir.

Üretim, tarihte hiç olmadığı kadar toplumsallaşmıştır; yani dünyanın dört bir yanındaki milyarlarca insan, birbirine görünmez zincirlerle bağlı devasa bir ortak üretim makinesinin dişlileri haline gelmiştir. Ancak bu devasa toplumsal makine, hâlâ bir avuç özel mülkiyet sahibinin kâr hırsıyla çalıştırılmaktadır. İşte çelişki tam buradadır: Üretim artık hiç olmadığı kadar kolektiftir, ama sahiplik hâlâ özeldir.

Kapitalizm kâr peşinde koşarken, bu toplumsallaşmayı istemeden de olsa ileriye taşımak zorunda kalmıştır. Her yeni teknoloji, her yeni küresel tedarik zinciri insanlığı birbirine daha da kenetlemiştir. Ancak bu kenetlenme, kapitalist özel mülkiyetin dar kalıplarına sığmamaktadır. Sistem, kendi yarattığı bu devasa toplumsal gücü artık kontrol edememektedir.

Gelinen noktada bu çelişki, öyle bir gerilim üretmiştir ki, artık kopuş kaçınılmazdır. **Toplumsallaşmış üretim, özel mülkiyete isyan etmektedir.** Ve bu isyanın bedeli, küresel bir iç savaştır. Bu, toplumun her hücreğine yayılmış, her ülkede görünür hale gelen, sınıflar arası bir kışımadır.

Bu kriz, seçimle, reformla ya da yeni bir ekonomik politika ile aşılamaz. Çünkü sorun, sistemin ayarlarında değil, sistemin kendisindedir. Kapitalizm, kendi yarattığı dünyayı artık yönetememektedir. Bu, bir iflastır; hem de bütünsel bir iflas.

Kriz sonucu kar oranlarının düşmesi ve değer genişleyebileceği yeni alanların tükenmesi sonucu sermaye sınıfı içeride kârlı yatırım yapabileceği alan bulamaz, ürettiği malları satamaz ve artan maliyetler karşısında nefes alamaz duruma gelmeye başlar. İçeride sıkışan ve bunun emekçilerde yaratacağı etkiyi çok iyi bilen burjuva iktidarlar, kurtuluşu dış savaşlarda arar hale gelir. Bu noktada emperyalist tekellerin pazar kapma yarışları ve çöken hegemonyalarını yeniden tesis etme gayreti devreye girer. ABD hegemonyasının çöküşü, bu rekabeti daha da keskinleştirir; uluslararası anlaşmalar ve dengeler hızla bozulur, büyük güçler arasındaki gerilim tırmanır. Bu çıksızlık, sermayeyi dışa yöneltir ve savaş, sistemin tıkanıklığını aşmak için başvurduğu tek yol haline gelir. Ukrayna, İran ve Hürmüz Boğazı'ndaki gerilimler, bu kaçınılmazlığın somut olgularıdır. Bu kriz artık bir fırsat değil, çöküşü getirecek niteliktedir.

Almanya özelinde bu durum, „Made in Germany“ markasının dünya pazarındaki hâkimiyetinin kaybolmasıyla somutlaşır. Almanya'da tekelci sermaye esas olarak sanayi

sermayesine dayanmaktaydı. Alman makineleri, otomobilleri, kimyasalları küresel ölçekte neredeyse rakipsizdi. Bu durum

Ukrayna Savaşı'yla birlikte belirligin bir şekilde değişmeye başladı. Almanya artık ucuz Rus gazı alamadığı için enerji fiyatları iki üç kat arttı. BASF gibi (alman kimya tekeli) devler üretimlerinin bir kısmını ABD'ye ve Çin'e taşıdı.

En çarpıcı örnek Volkswagen'dir. 2025'te Volkswagen'in küresel satışları 8,98 milyon adede geriledi ve şirket, 2016'daki dizel skandalından bu yana, en düşük kârını açıkladı: faaliyet kârı %54 düşerek 8,9 milyar Euro'ya indi. Kâr marjı 2024'te %5,9 iken 2025'te %2,8'e geriledi. Asıl yıkım ise Çin pazarında yaşandı. Çin, bir zamanlar Volkswagen'in küresel kârının neredeyse %30'unu sağlıyordu. 2025'te ise Çin'deki satışlar %8 düşerek 2,69 milyon adede geriledi ve pazar payı %12,2'den %10,9'a indi. Volkswagen, 2024'te Çin'deki liderliğini BYD'ye kaptırmıştı; 2025'te ise Geely de onu geçerek üçüncü sıraya gerilettiler. Çin'deki kâr katkısı ise neredeyse tamamen eridi: Çin ortak girişimlerinden gelen kâr, bir önceki yılın aynı döneminde 2,72 milyar Euro iken 2026'nın ilk çeyreğinde 830 milyon Euro'ya yani %69,5 düşüşle neredeyse sıfıra yaklaştı.

Bu tablo, içerideki sıkışmanın ne anlama geldiğini açıkça gösteriyor. Almanya, artık yüksek teknolojiyi ve kritik bileşenleri kendi üretilmiyor; elektrikli araçlar için gereken bataryaları, çipleri ve yazılımı büyük ölçüde Çin'den almak zorunda kalıyor. Bu, Alman şirketlerinin kârının büyük bir kısmının Çinli tedarikçilere gitmesi anlamına geliyor. Ülke, bir zamanlar dünyaya hâkim olduğu sanayi ürünleri pazarında artık fiyat rekabeti bile yapamaz hale geliyor.

Almanya'nın Çin'e otomobil ve parça ihracatı da bu çöküşü doğruluyor: 2025'te bu ihracat 140 milyar Euro'nun altına düşerek üç yıl önceki 300 milyar Euro'luk seviyesinin yarısından fazlasını kaybetti. Alman otomotiv sektöründe son bir yılda yaklaşık 50 bin kişi işini kaybetti. Volkswagen, 2030'a kadar 50 bin kişiyi işten çıkarmayı ve Almanya'daki dört fabrikayı kapatmayı planlıyor.

İşte bu noktada sermaye, kendi ülkesinde kârlı yatırım yapabileceği alan bulamaz hale geliyor. İç piyasa da halkın alım gücü düşüyor; böylece iç piyasa da daralma eğilimine giriyor. Üretim araçları, fabrikalar, makineler orada duruyor; ama kârlı biçimde çalıştırılmaz hale geliyor. Bu tıkanıklık, böylece Alman sermayesini dışa yani savaşa yöneltiyor.

Almanya Sermaye Sınıfı Savaş Kararı Vermiştir

Savaş hazırlıkları, mevcut siyasi partilerle sürdürülemez. CDU/CSU,

SPD ve Yeşiller, savaş politikalarını hayata geçirmek için gerekli olan özgürlüklerin, sosyal hakların, örgütlenme ve basın özgürlüğünün kısıtlanmasını mevcut haliyle gerçekleştirecek durumda değiller. Bu partilerin halk desteği kalmamıştır. Oysa kriz ve savaş koşullarında sermaye sınıfı ciddi bir halk desteğine ihtiyaç duyar. İşte tam bu noktada AfD devreye girmektedir. Almanya'da yaşanan süreç, gerici burjuva iktidarda giderek daha fazla faşist eğilimlerin ortaya çıkması olarak nitelendirilebilir, bu yönde hızlı bir ilerleme kaydedilmektedir. Basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü ve ifade özgürlüğü giderek kısıtlanmakta, devlet aygıtı muhalefeti izlemek ve bastırmak için giderek daha fazla yetkiyle donatılmakta, yargı siyasi iktidarın aracı haline gelmektedir.

Almanya'da sermaye sınıfı ve devlet, dünya çapındaki krizi karşılamak için çabası olarak sistemi yeniden tasarlamak zorunda kalıyor. İşlerin kontrolünden çıkma olasılığını gördüğü için, gerektiğinde kullanabilmek adına AfD gibi partileri güçlendiriyor. AfD'nin 2025 yılında topladığı büyük bağışlar, bu sürecin maddi boyutunu gözler önüne seriyor. LobbyControl'un verilerine göre parti, 2025'te 5 milyon Euro'nun üzerinde bağış topladı ve bu bağışların %95'i yalnızca üç kişiden geldi. En büyük bağış, 2,35 milyon Euro ile Avusturyalı eski FPÖ'cü Gerhard Dingler'den geldi; ancak bu bağışın arkasında Duisburglu milyarder Henning Conle'nin olduğu iddia edildi. Conle, „Trump-Netzwerke“ olarak bilinen ve Avrupa'daki „liberal demokrasileri“ zayıflatmayı, aşırı sağ partileri güçlendirmeyi amaçlayan ABD merkezli milyarder ağlarıyla ilişkilendirilmektedir. İkinci büyük bağışçı, 1,55 milyon Euro ile korona döneminde izinsiz aşı uygulamasıyla tanınan Winfried Stöcker oldu. Stöcker, laboratuvar tanı şirketi Euroimmun'u 1,3 milyar dolara ABD'li bir şirkete satmış, bu servetle AfD'ye bağış yapmıştır. Üçüncü büyük bağış ise Horst Jan Winter'den 999.990 Euro olarak geldi. Bu tablo, AfD'nin giderek daha fazla sayıda milyarder tarafından desteklendiğini, partinin finansmanının tabana değil, tepedeki bir avuç zengine dayandığını gösteriyor.

AfD'nin kitle tabanına bakıldığında, partinin asıl olarak kapitalizmin ve emperyalist sistemin krizinden etkilenen, işsiz kalan, dışlanan kesimlerden oy aldığı görülmektedir. Almanya genelinde bu durum, özellikle duvarların yıkılmasından sonra Doğu Almanya'da belirginleşmiştir. Doğu Almanya'ya emperyalist sermayenin çökmesi sonucu oralarda işsizlik oranı çok yüksek seviyelere çıkmış, istenilen Doğu-Batı entegrasyonu hiçbir şekilde gerçekleştirilememiş, Doğuya sanayi yatırımları yapılmamıştır. Bun-

dan kaynaklı olarak özellikle Doğu Almanya'da işsizliğin yüksek olması nedeniyle AfD'nin oy oranı giderek artmış ve oralarda çok daha yüksek seviyelere çıkmıştır. AfD, demagojik söylemleriyle, „Ukrayna'ya desteği keseceğiz“, „yabancıları istemiyoruz“, „Almanya güçlü olacak“ gibi vaatlerle özellikle krizden etkilenen, işsiz kalan ya da işsiz kalma korkusu yaşayan insanlar üzerinde bir heyecan yaratmakta ve onları etkilemektedir. Bu söylemler, gerçekleri değil, var olan öfkeyi ve umutsuzluğu milliyetçi bir kanala yönlendirmeyi amaçlamaktadır.

Bu demagojinin en çarpıcı kanıtlarından biri, AfD Eş Genel Başkanı Alice Weidel'in kişisel hayatıdır. Weidel, açıkça lezbiyen bir politikacıdır ve Sri Lankalı bir kadınla birlikte. Çift, İsviçre'de yaşamakta ve iki oğullarını orada büyütmektedir. Ancak Weidel, Almanya'da siyaset yaparken sürekli olarak „Almanya için mücadele ettiğini“ söylemekte, partisi ise göçmen karşıtı ve „geleneksel aile“ politikalarını savunmaktadır. Bu tablo, faşist demagojiyi açıkça ortaya koyar: Kitlelerin öfkesini gerçek düşmandan sapırtmak, „halktan biri“ imajı yaratırken gerçek sınıfsal konumu gizlemek ve partinin gerçek amacını örtbas etmek. Weidel'in eski bir Goldman Sachs çalışanı olması da, onun „halkın sesi“ değil, finans sermayesinin bir temsilcisi olduğunu gösterir.

AfD, her ne kadar kendini „küçük adamı partisi“ gibi gösterse de, faşist politikaları, zenginler için vergi indirimleri ve sosyal devlet karşıtlığıyla tekeli sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir.

Sonuç olarak, Almanya'da yaşananlar yabancı düşmanlığının artması değil, sermaye sınıfının savaş kararı almasıdır. Bu karar, devletin biçimini değiştirmeyi, demokratik hakları askıya almayı ve otoriter bir yönetimi zorunlu kılmaktadır. AfD, bu süreçte sermayenin en gerici, en saldırgan kanadının siyasi aracı olarak konumlandırılmaya çalışılmaktadır. Avrupa'da ve tüm dünyada sermaye sınıfı açısından müesses nizam tüm kurumlarıyla birlikte değişmektedir. Taşlar yerinden oynamıştır. AfD'yi de bu büyük resim içinde, emperyalist sistemin çöküş dinamiğinin bir parçası olarak ele almak gerekmektedir.

Ancak bu çöküş, kaçınılmaz olarak yeni bir toplumun doğuşunu da beraberinde getirir. Kapitalizm, tarihsel olarak tükendiği her noktada olduğu gibi, bugün de yerini daha ileri bir toplumsal düzene bırakmak zorundadır. Bu geçiş, kendiliğinden değil, sınıf mücadelesinin yönüne bağlı olarak şekillenecektir. Ve tarih, her seferinde olduğu gibi, **devrimlerin kaçınılmazlığını** bir kez daha gösterecektir. Bu, ezilenler için bir umut kapısıdır; çünkü eski dünya çökerken, yenisi doğmaktadır.